

De legende van de eerste Kerstboom

Uit het Engels naverteld door

W. Pinchin-Wagemaker

HEEL lang geleden, toen de meeste volksstammen in Europa nog heidenen waren, werden naar verschillende streken evangeliepredikers gezonden, om de mensen tot het Christendom te bekeren. Een van hen, Wilfred, reisde te voet door Duitsland en kwam op zekere dag aan een groot bos. Het was de dag voor Kerstmis, en erg koud. Moeizaam baande hij zich, vermoeid en hongerig, een weg door de dikke sneeuwlaag, die de grond bedekte, en hoopte, dat hij nog voor de avond een dorp zou bereiken.

Eensklaps hoorde hij stemmen en zag hij tussen de dikke stammen door een menigte mensen bij elkaar staan. Wat zouden die hier midden in het bos komen doen, op deze koude winterdag? Toen Wilfred dichterbij kwam, begreep hij het doel van de bijeenkomst. De mensen hadden zich om een grote eikeboom geschaard; een heilige eik was het, en de heidense priester was juist op het punt, een offer te brengen aan Thor, den god van de donder. Hij had de arm al opgeheven . . .

Maar Wilfred, die net op tijd kwam toesnellen, hield zijn arm tegen . . . Hij vertelde hun, dat het niet nodig was, offers te brengen om de toorn der goden af te weren en hen gunstig te stemmen; maar dat we moeten leren, om alle mensen zo te behandelen, als we graag zelf behandeld willen worden. Hij vertelde hun veel van Jezus en wat die den mensen geleerd had. Vol aandacht luisterde de menigte naar den wijzen man. Ze besloten, van nu af geen offers meer te brengen aan Thor en de andere goden, maar te proberen om te leven, zoals Jezus gezegd had. Om hun besluit kracht bij te zetten, hakten ze de grote eik om.

Een jaar ging voorbij, en op de dag voor Kerstmis kwamen enkele mensen uit het dorp toevallig weer in het bos. En daar vonden ze dat, op de plaats waar de eik gestaan had, een klein denneboompje gegroeid was. Ze vonden het boompje, dat bedekt was met rijp en schitterde in de zon, zó mooi, dat ze het mee naar huis namen, het in de grootste zaal van het dorp neerzetten en er om heen gingen dansen. — Dat was de eerste kerstboom.

Maar in huis smolt de rijp van de takken en zag het boompje er al gauw een beetje kaal uit. Toen hingen ze er kaarsen in en appels en noten, om het wat op te vrolijken.

's Nachts, toen de mensen allemaal naar huis gegaan waren, om te slapen, kwam het Kerstkindje kijken. Het vond de boom zo mooi, dat het alle dieren uit het dorp en uit het bos er bij riep om hem te bewonderen. En ze vonden het allemaal een prachtig boompje. Maar de spin was te klein om alles goed te kunnen zien en vroeg daarom, of hij in de boom mocht klimmen en langs de takken lopen, om toch ook al dat moois te kunnen bekijken.

Dat mocht natuurlijk. Maar o, wee! Toen de spin klaar was met

Héél voorzichtig raakte het alle spinnewebben met zijn vingers aan . . .

kijken, zat het hele boompje van onder tot boven vol met spinnewebben en zag er vreselijk uit. Wat jammer was dat nu !
Maar het Kerstkindje wist gelukkig raad. Héél voorzichtig raakte het alle spinnewebben met zijn vingers aan en die begonnen toen te glinsteren en te schitteren, of ze van zuiver zilver waren.
En dat was zó mooi, dat we nu nog altijd onze kerstbomen met zilveren slingers versieren.

AAN DE KRIBBE TE BETHLEHEM

Ik kniel voor Uwe kribbe neer,
O, Jezus, Gij, mijn leven.
Ik kom tot U en breng U Heer,
Wat Gij mij hebt gegeven.
O neem mijn leven, geest en hart,
En laat mijn ziel in vreugd en smart
Bij u geborgen wezen.

Joh. Seb. Bach.